

DE DAG NADAT...

ik naar een gigolo ging

Eva (55): "Happy. Zo zou ik me moeten voelen. Voldaan, bevredigd. Maar dat is niet zo. Het is zaterdags ochtend en ik voel me verschrikkelijk. Ik lig in bed en wil er niet meer uitkomen. Ik huil, mijn lichaam doet zo'n pijn. Ik ben 55 jaar en mijn goede jaren heb ik vergooid. Mijn man vraagt wat er met me aan de hand is. 'Laat me met rust', zeg ik huilend. 'Kom vooral niet in mijn buurt.' Hij verlaat de slaapkamer en even later hoor ik de voordeur dicht vallen. Hij is met de hond een blokje om. Gisteren heb ik drie heerlijke uren doorgebracht in een hotelkamer met een gigolo. Maandenlang heb ik erover lopen dubben. Tegen mijn man zei ik: 'Als jij mij niet aanraakt, dan zoek ik het bij een gigolo'. Ruim 37 jaar zijn we nu samen, maar de afgelopen 18 jaar van ons huwelijk heeft hij mij zelfs niet geknuffeld. Hij kan het niet, hij wil het niet, maar erover praten doet hij niet. Het is een liefdeloze relatie en ik hunker al jaren naar aandacht. Naar een warm lichaam, naar fysiek contact, naar iemand die mij vasthoudt. De afgelopen jaren ben ik steeds zieker geworden. Reuma, artrose, altijd pijn. Werken gaat ook niet meer. Ik leef, maar ik voel het niet. Ik wil weer voelen... Zelfs met mijn huisarts heb ik besproken dat ik een gigolo in wil huren. 'Het zal je goed doen', zei hij. Op internet heb ik eindeloos gezocht naar een geschikte kandidaat. Een gigolo die voor een bedrijf werkt, vraagt met gemak € 450,- en dat kan ik niet betalen. En onder de mannen die zichzelf aanbieden, zit ongelooflijk veel pulp. Maar uiteindelijk kwam ik een leuke en betaalbare gigolo tegen van 42 jaar met lovende beoordelingen van vrouwen op zijn site. Zacht, begripvol, respectvol, professioneel. Ik stuurde hem een mailtje om mijn situatie uit te leggen. Dat dit niet zo maar een slippertje voor mij was. Hij reageerde heel prettig. Toen ik eenmaal het besluit had genomen, wilde ik ook direct een afspraak. Het moest gebeuren, ik moest een lijf tegen me aanvoelen. Hij regelde een hotelkamer. Ik lig in bed en schreeuw als een gewond dier. Al mijn verdriet komt eruit. Ik had nooit gedacht dat ik zo van slag zou zijn. Ik probeer de uren te reconstrueren. Gisterenochtend liep ik eerst met de hond en daarna ging ik uitgebreid in bad. Ik stond voor de spiegel, in mijn nieuwe lingerie,

en dacht: ooh meid, dat lijf, die handvaten, die kont... Zo onzeker maar ook opgewonden reed ik 's middags naar het hotel. Ik klopte op de deur en toen hij opendeed, vroeg ik: 'Kan ik nog wegvlugten of niet?' Hij opende zijn armen en ik dook erin. Ik klampte mij aan hem vast. 'Het is goed zoals het is', zei hij en stelde me direct op mijn gemak. Binnen vijf minuten had ik mijn kleren uit en hadden we sex. Het moest gewoon gebeuren. Die paar uur vlogen om. Na de daad lag ik bij hem en streelde hij mijn armen. Die vingers over mijn huid, daar genoot ik zo van. Ik vond het lief en vertederend. Geld dat ik stiekem achter heb gehouden van de huishoudpot en gespaarde zegeltjes. Of ik een nieuwe afspraak wil maken, vroeg hij. Ja, heel graag. Over zes weken weer. Houd op, zeg ik tegen mezelf. Ik ben helemaal geen huilebalk, maar ik kan niet meer stoppen. Ik moet nog harder huilen als ik op mijn mobiel een berichtje van mijn gigolo krijg. Geniet nog lekker na. 's Middags stap ik uit bed. Met moeite kleed ik me

"DIT HEB IK DUS AL DIE JAREN GEMIST, BEDENK IK ME"

aan. Mijn hele lichaam doet pijn. Ik voel me down. Dit heb ik dus al die jaren gemist, bedenk ik me. Het is te pijnlijk. Ik besluit mijn therapeut te bellen, ik heb hulp nodig. Ik vertel haar over mijn ervaring met de gigolo en dat ik nu overspoeld word door verdriet. 'Och meisje', zegt ze, 'wat ben jij al die jaren eenzaam geweest.' Mijn man komt thuis met de hond. Ik zeg geen woord tegen hem en hij laat me met rust. Wat ik voel, interesseert hem allang niet meer. Nee, ik heb geen hekel aan hem. Ik voel me ook niet schuldig. Door deze ervaring besef ik opeens dat ik mijn leven opnieuw moet gaan inrichten. Ik ben te lang eenzaam geweest. 's Avonds op de bank denk ik aan mijn gigolo en fantaseer ik dat ik de loterij win. Met dat geld kan ik hem elke week in een hotelkamer ontmoeten. De gedachte alleen al geeft me weer een beetje energie."

Libelle is op zoek naar mooie en ontroerende verhalen voor nieuwe afleveringen van deze serie. Meedoen? Stuur een korte omschrijving van uw Dag Nadat naar Postbus 1742, 2130 JC Hoofddorp of mail naar Libelle@libelle.nl o.v.v. De dag nadat.